

L'esport segons Samaranch

Entre els personatges entrats en l'adoració general, de majories absolutes, en els darrers temps tenim Samaranch. De les dretes no cal ni parlar sempre ha estat dels seus.

No, no: les esquerres, diguem-ne, els partits, organitzacions i cervells d'esquerres, aquests sobretot són els que han elevat a l'altar i fet anar l'incensar com a desesperats a un personatge, que ells mateixos, sigui personalitzant sigui situant-lo entre els enemics, havien perfectament situat en eres anteriors: el Samaranch que va ser dels darrers a traure's la camisa blava feixista, el que duia el seu espanyolisme (del R.C.D. Español) fins al fanatisme: dels que es creia que l'Espanyol havia de d'arribar a desbancar al Barça (i anular-lo: en certa ocasió va manifestar el desig que el seu club guanyés el Barça per un gol injust).

Bé, Samaranch aconsegueix els Jocs Olímpics per al PSOE (per a l'Ajuntament de Barcelona, dirigit pel PSC-PSOE, cosa que fa que, coherentment, el PSOE faci l'Expo a Sevilla: principal feu seua a l'estat espanyol, i a Madrid, capital cultural d'Europa: amb l'habitual falta de sentit del ridícul, és a dir, de les proporcions).

Al Samaranch, la cosa li funcionava; i no només els beneficiats, és a dir els polítics del PSOE, sinó que també els ciutadans honorats de Barcelona, Andalusia o l'estat espanyol, trobaven l'home digne de tota consideració: a ells no els ha-

via fet cap mal, i a més el sistema d'agitació i propaganda del règim actual deia que havia fet molt de bé.

Fins que de sobte es posen a la venda les entrades per a assistir al magne esdeveniment mare de tots els altres, i vet aquí que troben: primera, que per a comprar les entrades de l'espectacle esportiu han d'ensenyar al carnet d'identitat. Com que no és habitual que per anar al cinema, al teatre o al futbol s'hagi d'ensenyar res més que els diners, ja van arrufar el nas.

Segona, que en comprar les entrades no compraven les entrades, sinó que reservaven les entrades, és a dir que compraven una reserva d'entrades, la qual però no els garantia tenir-les, ja que al final les entrades si se'n reservaven més de les que hi ha, es rifarien entre tots.

Tercera, que aquesta reserva l'havien de pagar al comptat. Quarta, que abans de res s'havien de llegir un opuscle de 30 pàgines, que explica com aconseguir tot això: com pagar al comptat la reserva d'unes entrades que no estaven reservades.

La cinquena no s'ha fet pública, i a més a més al simple ciutadà, habituat a tot, no li farà ni fred ni calor, però que s'ha de saber: l'entitat bancària que té l'exclusiva de la venda de les entrades ha pagat entre 12 i 14 mil milions de pessetes.

Vet aquí volia dir Samaranch quan, a Suïssa, va dir, molt bocafí: ¡Barcelona!

Ramon Barnils

La llei del talió en suspens

Entre les més inesperades novetats que ens depara la guerra del Golf –el "conflicte regional", com va definir-lo Felipe González amb el seu habitual talent de harúspex– hi ha la política de contenció que, fins ara, ha aplicat el govern d'Israel, el govern del "falcó" Isaac Shamir. En efecte, dins la política de fustigament a la coalició internacional, i fonamentalment a l'entesa entre els Estats Units, Egipte, Aràbia Saudita i Síria, per deixar en un lloc més discret al Marroc de Hassan II, Saddam Hussein va començar a complir les seves llunyanes amenaces consistents a assegurar els seus atacs a Israel tan aviat com comencessin les hostilitats. Uns quants Scud o coets de fabricació soviètica, amb càrrega convencional, han caigut a terres d'Israel. Han causat morts i destrosses; menys del que podia esperar-se de les terribles paraules del nou Saladí. I en aquesta ocasió Israel no ha contestat, allunyant-se de la seva pràctica habitual. Tot sembla indicar que els Estats Units han pressionat per tal que Israel s'accontentés amb l'acció dels míssils Patriot que els EUA els han subministrat. La generositat ha estat còrresposta amb noves peticions l'ajuda militar i econòmica per un total que es calcula en 13.500 milions de dòlars. Per això el "rais" egipci ha pogut dir que Israel mai no havia fet un negoci tan rodó, si tenim en compte que amb cada Patriot disparat s'e-

vapora un milió de dòlars.

Israel ha abandonat momentàniament la "llei del talió", però ha aconseguit un ampli reconeixement internacional i ha deixat sense pretextos països com Iran. Però qui vulgui traure conclusions de la política d'Isaac Shamir ha d'anar molt en compte. D'una banda, quan la guerra química era una amenaça real, la primera actitud –corregida pel Tribunal Suprem– va consistir a privar de màscares antigàs els palestins dels territoris ocupats, que, a més, es troben sotmesos a un rigorós règim de toc de queda que ha interromput, entre altres coses, la *intifada*. Se sap també que quan es comprova que els Scud apunten cap als territoris ocupats, els Patriot no es mouen...

Per completar el quadre de la política israeliana en el marc de la guerra del Golf, cal assenyalar la incorporació al govern d'Isaac Shamir d'un ultra tan qualificat com és Rehavvam Zeevi, nou ministre sense cartera que representa el partit extremista Moledet (Pàtria) i que proposa, des de fa anys, la "transferència voluntària" dels gairebé dos milions de palestins que viuen als territoris ocupats, a Jordània i a Egipte. Aquest partidari de les mesures radicals acaricia la llei del talió i pot servir de pretext polític en el desgraciat cas que el lladre de Bagdad recorregués a la guerra química.

Fabià Estapé

